

Ve třetím patře budovy policejního ředitelství se začínala dvěma elévům při výslechu rosit čela. Pod dozorem nadřízených za polopropustným zrcadlem měli obhájit své čerstvě získané frčky. Vytěžovaný se dostavil dobrovolně na předvolání, jenže tím jeho ochota ke spolupráci končila. Dusnou atmosféru neochladilo ani otevřené okno. Drobný chlápek s tuctovou tváří v ošoupaném saku si zapaloval třetí cigaretu, v ležérním posezu na židli potočený tak, aby se opíral podpažím o opěradlo židle, snad by si i položil rozšmajdané polobotky na stůl. Ani v nejmenším se neobtěžoval sundat vyšisovanou kšiltovku. Usrkával z šálku s kávou na okraji stolu a vzdálený popelník z výšky bombardoval cigaretovým popelem. Hájil své právo na cigaretu kdykoliv a kdekoliv. Navzdory tomu, že mu to může způsobit rakovinu, že si tím ničí sperma a snižuje plodnost a kdovíco ještě. Nápis na krabičkách časem zevšední. Tuhá slepice na oškubání.

Jednomu z elévů došla trpělivost, nenápadně zmáčkl nouzové tlačítko interkomu jako přiznání porážky. Dvojitý pípnutí se ozvalo v sousední místnosti. Po chvíli se bez klepání otevřely dveře. Nevjeli blaničtí rytíři, vešel šéf, přes clonu kouře se hned neorientoval.

„Máte tady plynovou komoru,“ konstatoval znechuceně, odnaučení kuřáci rádi dávají najevo svůj odpor k bývalému zlovyku. Změřil si hosta z profilu. Vystouplé lícní kosti askety, špatně oholená tvář, obličej tak všední až nápadný, ovšem pronikavý pohled zpod

kšiltu šéfa zarazil. Další chystaná slova o nechutném zlovyku polkl.

„Nazdárek, kapitáne Šintáku. Jak se máš?“ odušil mužík, ještě než se ukázal z ánfasu, a usmál se bez náznaku překvapení. Letmo zasalutoval dvěma prsty.

„Mám se dobře, jsem teď majorem,“ napětí ve tváři povolilo. „Starý vtip, co? – Jak se máš? – Dobře. – To teda musíš bejt pěkná svině.“ Elékové se povinně zaculili – šéfové nežertují často – a uvolnili židli. „Antonín Veleba,“ major zlomyslně a zbytečně upřesnil identitu vyslychaného, „propagandista z dob téměř minulých, seznamte se. A otevřete i druhé okno!“ kývl na elévy a hned se obrátil k vyslychanému: „Teď, tuším, děláš soukromý očko?“

„Jo, a ty jsi těrazky majorom, taky tě mám v merku. To si teda žiješ. Jak jsi přežil všechny ty prověrky a zvraty?“

„S pomocí boží. Já jsem na VUMLu nepřednášel ateismus, necpal se do politiky... Děláš mladým potíže?“

„V žádným případě, to bych si nedovolil ani náznakem. Jen ze mě chlapani páčí fakta z oblasti ochrany soukromých věcí. Do těch jim ale vůbec nic není.“

„Hele, Tondo, chvíli jsem poslouchal, a ty tvý kecy o kodexu důvěry soukromých detektivů si namaž na prsa.“ Vyslychanému vypadla cigareta z prstů, elékové se zasmáli, tentokrát nikoli povinně. „Vylož věc na rovinu, tady končí soukromí a legrace.“

„Tak si mě zadrž, mlčím jako ryba. Romana Balcarová je pro mě jednou klientka, a platí mě. Stejně jako novi-

náři chrání své zdroje, já nesmím ztratit důvěru klienta, ať se o něm říká, co chce.“ Chlápek se posadil rovně, napřímil záda a sáhl po další cigaretě. Sebrat doutnající nedopalek na podlaze se neobtěžoval.

„Hájíš ztracené pozice, Toníku,“ major se posadil naproti přes stůl, pozoroval strop a zalepené požární kouřové čidlo. Získával čas. „Všechno je jinak, nikdo ti nezaplátí, klientka je mrtvá. Vražda. Tak koukej klopit. Soukromí mrtvých nikdo neobhájí. Nemusím snad citovat paragrafy o maření úředního výkonu.“ Elékové nestačili zírat na změnu žargonu i tónu hlasu. Detektivovi zhasla zápalka v ruce v půli cesty.

„A kurva, poslední vyúčtování v háji?“ musel se nadechnout. „Balcarová mi dává, dávala, kšefty už dlouho. To dělá asi padesát tisíc.“ Soukromý detektiv znovu škrtl, dlouze potáhl, s úšklebkem odklepl popel. Tentokrát pečlivě, nízko nad popelníkem. „Taková divná ženská, ale peníze měla. Pracoval jsem pro ni jen nárazově. Jen si tipnu. Náhodná poloplášťová kulka do hlavy při honu?“

„Proč myslíš?“

„Aby na kulce nezůstalo drážkování. Její starej, Meduna, střílí dobře, bejvalej mistr republiky za juniory.“

„Měl ses vsadit a prohrát,“ major Šinták se zatvářil pobaveně, také požádal o kávu. „Fakt to bylo mezi nima tak zlý? Ale žádná kulka se nekonala, jen zadušení. Jak se ti zdálo jejich soužití?“

„Pes a kočka v jedný kleci. Tak se to někdy zvrtně u bezdětných párů. Potřebují se a nenávidí zároveň. Zůstávali spolu snad ze zvyku, ale určitě taky kvůli majetku. Věčné hádky a stížnosti z obou stran. Paní Balcarová se chtěla už delší dobu rozvést, jen hledala záminku. Aby došlo k rozvodu z viny manžela. Blbost. Na tohle dneska soudy nekoukají, jenže proč bych jí měl takovou pitomost rozmlouvat? Možná byla věřící a chtěla si být jistá přízní pánaboha. Tu jsem ale nezjišťoval. Poprvé si mě najala asi před šesti lety, potom ještě dvakrát, ale poslední půlrok jsem pracoval prakticky jenom pro ni.“

„Promiňte, na něco se zeptám – zaměstnání soukromého detektiva znám jenom z knížek, dá se tím u nás dneska uživit?“ zájem projevil nejmladší vyšetřovatel, i když během svého dotazu zachytil varovný pohled nadřízeného. Praktický typ, který myslí na zadní kolečka.

„To byste se divil. Samé věci, se kterými lidé nechtějí jít na policii. Pátrání po minulosti, kompromitující věci, žárlivé manželky a stejně žárliví manželé, konkurenční boj, sousedské spory, pojistné podvody, ukradení psi, umělecká díla. Jen tak namátkou.“

„A jak se to platí?“ Bylo jisté, že mladíkův zájem není veden pouhou společenskou zdvořilostí.

„Záleží, ze které strany se podíváte. Některé zájemce odradí cena, tři stovky za hodinu sledovačky, plus vedlejší výlohy. Suma sumárum, počítejte desetitisíce, služ-

ba jen pro movitější. Ale musíte odečíst náklady na vůz, techniku, ubytování někde v terénu. Přespávat v autě nepřichází v úvahu. No, a potom přijde bernák. Takže málo, žádná sláva, ale na živobytí pro osamělého vlka zbyde. První manželka mě opustila, když mě vyrazili od policie," detektiv se vyčítavě podíval na majora Šintáka. „Druhá nevydržela ani dva roky, vadilo jí, že v rodinném krbu zatápí většinu večerů sama. Ale svoboda má taky svoje příjemné stránky, i v mém věku.“

„Nehodlám vám fušovat do řemesla," vzpomatoval se tazatel, když viděl, jak se Šinták varovně nadechuje. „V papírech paní Balcarové není o vašich službách ani slovo. Žádná smlouva, nic v účetnictví. Prošli jsme počítač, její notebook, zápisník v kabelce i sejf.“

„Poslyšte, vy byste dával papíry o sledování své manželky do společného sejfu nebo byste se s tím svěřoval deníčku?“ Detektiv se shovívavě usmál. „Prostě jste blbě hledali. Poslední půlrok jsem sledoval kromě manžela ještě Janečkovou, jeho milenkou, a její děti. Pěkné zmetky, až v Opavě. Každých čtrnáct dní ode mne Balcarka dostávala celkem tři složky s časovou osou a fotky. Ty někde musí být, ale v každém případě kopie mám v kanceláři i s podpisy.“

Padlo pár doplňujících otázek, detektivovi zhasla cigareta v polovině. Zapomněl potáhnout. „To jsou ty evropský samozhasínající šmejdy," otráveně tahal z kapsy krabičku zápalek. Škrtl, připálil si, ale zápalku neuhasil.

Nechal ji hořet do poloviny, potom druhou rukou opatrně chytil ohořelý konec zápalky, otočil a nechal dohořet. Usmál se, když zbylý zkroucený uhlík hodil do popelníku. „To bude dobrý,“ oznámil všem, „určitě to najdete.“ A věnoval přítomným téměř otcovský pohled.

„Pane Veleba, proč pálíte sirky až do konce?“ položil další ze svých nemožných dotazů mladý vyšetřovatel. Nekuřák, pochopitelně.

„Taková drobná blbost. Jen si sám pro sebe věštím. Když se spálím, nebo sirka nedohoří, čekám nepříjemnost.“ Vyfoukl kouř a obrátil se k majorovi Šintákovi: „Ty na mě hraješ levou, co? Když mě v účetnictví nemáte, jak jste se ke mně dostali? No řekni, jak?“ zopakoval svoji otázku. „Co se tady děje, já přece nejsem dnešní!“

„Tondo, děje se víc, než víme. Vzpomínáš si na tu starou paní, sousedku od Balcarovy vily? Drdůlek z padesátých let, francouzská hůl a štěkavej vykrmenej jezevčík? Ta si všimla, jak se po ulici ometá podivný chlápek, který někdy sedí v autě a dvakrát se jí na něco vypytał. Rovnou nám řekla, že se okolo potlouká soukromé očko, a protože už je proškolená televizními zprávami, pro jistotu si zapsala tvoji espézetku. Taky tě vyfotila mobilem, ale to se jí, upřímně řečeno, moc nepovedlo.“

„Tak se vrátíme,“ ozval se soukromý detektiv po kratší odmlce, zjevně chtěl tu nečekanou nepříjemnost, že i on byl bedlivě sledován, zamluvit. „Upřímnost za upřímnost.“ Obrátil se na všechny: „Chtěl bych a měl

bych něco vědět o tom zadušení. Byla to přece jen moje klientka. Škrčení? Igelitový pytlík na hlavě, utopená ve vaně? Prostá domácí zabijačka?“

„Z toho vycházíme, jen si ale nepředstavuj Othel-
la.“ Major Šinták usoudil, že by bývalému kolegovi mohl
pustit něco faktů. „Zadusila se zplodinami hoření. Kouř.
Uvázla ve výtahu se dvěma vybitými mobily. Musela tam
strávit skoro dva dny, než začal hořet motor. Ta bdělá sou-
sedka si všimla kouře vycházejícího ze střechy, jenže hasi-
či přijeli pozdě. Shořelo vinutí motoru a převodovka plná
oleje, ale nic jiného, když se nepočítají načaté trámy.“

„A pan Meduna určitě nic z toho neviděl? Tipl bych
si, že byl někde na výletě, uprostřed spousty očitých
svědků,“ zauvažoval nahlas Veleba.

„Ne, to opravdu neviděl. Zemřel totiž při dopravní
nehodě dva dny před tím. Nebýt sousedky, nemáme ani
tebe. Poskytněš nám svou veškerou dokumentaci. Ne-
máš na výběr. Mimochodem, co jsi dělal sedmnáctého?“

„Čirou náhodou jsem měl řízení s jedním pojišťova-
cím podvodem, ale snad nečekáte, že budu žádat klienty
o svědectví?“

„Dobrý, Tondo, to si ověříme sami. Teď se s tebou
projedeme k tobě. Podíváme se na ty lejstra a ty potom
zůstaneš ve městě a budeš k dispozici. Ještě tě budeme
určitě potřebovat,“ konstatoval major Šinták velmi smíř-
livým tónem.